https://achterderug.nl

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Lasteringen.

Hand. 16 : 21: Zij verkondigen zeden, die ons niet geoorloofd zijn, aan te nemen.

DE ROMEINEN LIETEN DE AAN HUN ONDERworpenen vrij in de uitoefening van hun godsdienst. Alleen eischten zij — tenminste in later tijden — dat aan het beeld van den keizer Goddelijke eer bewezen zou worden.

Wanneer de Grieken voor den rechterstoel van Gallio hierop doelen, dan hebben zij gelijk. Maar ook is mogelijk, dat zij doelen op allerlei lasterpraat, die van de Joden in omloop was, en gaarne opgeld deed.

Van den tocht door de woestijn deed b.v. het volgende verhaal de ronde: De Joden zijn afkomstig uit Egypte. In Egypte zaten bij de tempels tal van melaatschen. De farao van Egypte haalde die melaatschen bijeen en verbande ze naar de steengroeven van Sinaï. Onder leiding van den priester Mozes trokken zij naar Juda. Onderweg kregen zij ook nog zweren onder de oksels. Maar op den zevenden dag, bij het eind van den tocht, waren zij er van genezen.

Op dezelfde wijze werden ook de godsdienstige ceremoniën verdraaid, waardoor de Joden aan allerlei plagerijen en lasteringen bloot stonden. s.

VOORBEHOEDMAATREGELEN TEGEN DE GRIEP

DAAR DE GRIEP OF INFLUENZA VAAK in 't voorjaar grootere uitbreiding krijgt, kan het nuttig zijn aan de voornaamste maatregelen te herinneren, die genomen kunnen worden om zich tegen de ziekte te vrijwaren.

De Centrale Gezondheidsraad geeft hiervoor o.a. de volgende behartigenswaardige voorschriften:

1. Zorg voor reinheid van lichaam, kleeding en woning.
2. Zorg voor flinke luchtverversching in plaatsen en inrichtingen, waar vele menschen bijeenkomen.
3. Laat zoo weinig mogelijk stof worden opgejaagd in huis en inrichtingen als boven genoemd. Droog opvegen van de vloer is voor een deel enkel stofopjagen.
4. Als de ziekte epidemisch optreedt, is het gewenscht het besmettingsgevaar van persoon op persoon zooveel mogelijk te ontgaan, voor zoover plicht en werkkring dit toelaten.

Hieraan voegen wij toe, dat een hygiënische leefwijze, frissche lucht en een behoorlijke voeding de beste middelen zijn om zich tegen deze vaak ernstig optredende ziekte te wapenen.

Moet men met grieplijders omgaan of ze verplegen, dan neme men zich in acht voor de bij het hoesten en niezen weggeslingerde slijmdeeltjes, daar deze de smetstof bevatten.

Voelt men zich onwel of loopt de temperatuur op, dan blijve men thuis, ga naar bed en trachte in zweet te geraken door het drinken van heete thee of heet suikerwater, waaraan eenige druppels van het bekende homoeopathische middel *Aconitum* D^3 zijn toegevoegd. Werkzaam kan deze behandeling ondersteund worden door het leggen van een kruik met heet water, met een natten doek omwikkeld, aan de voeten.

Treedt niet spoedig beterschap in, dan raadplege men zijn dokter en volge diens voorschriften stipt op.

Het laten verdampen van een schaaltje water, waaraan eenige druppels *Eucalyptus-tinctuur* zijn toegevoegd, werkt desinfecteerend en is daarom in vertrekken, waarin de grieplijders worden verpleegd, aan te bevelen. Dr J. V.

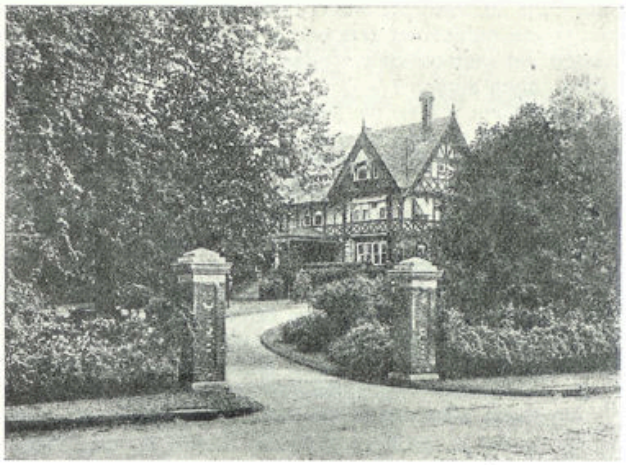

Huis van George Eastman te Rochester.

MIJN HERINNERINGEN AAN GEORGE EASTMAN

DE „MANNEN VAN NAAM", DIE IK HET voorrecht had op mijn eerste reis in Amerika te ontmoeten, beginnen nu één voor één weg te vallen.

In „Timotheüs" van 25 Jan. '30 wijdde ik een artikel ter gedachtenis aan den toen pas overleden beroemden Hollander-Amerikaan, Edward Bok, machtig koning in 't rijk der journalistiek, bij wien ik op zijn prachtig buitengoed dichtbij Philadelphia logeerde.

Nu weer treft mij het bericht van den dood van George Eastman, machtig koning in het rijk der fotografie, en die met *zijn* talent een even fabelachtig fortuin en wereldwijden invloed verwierf als Edward Bok met de gaven hèm geschonken.

Beiden hoogstaande mannen, Amerikanen van de beste soort. Schitterend begaafd, edel van karakter, energiek, wijs, knap, van voorname levensopvatting. Beiden behoorend tot die soort helden van 't zakenleven, die Amerika bij uitstek schijnt voort te brengen, en waar de Amerikanen met recht trotsch op zijn.

George Eastman leerde ik kennen in Rochester, New-York, waar hij woonde, toen ik er in Nov.-Dec. 1905 zes weken logeerde bij mijn vriendin, Mrs. Caroline Atwater Mason, de schrijfster van „De lelie van ons Vorstenhuis," dat ik in 't Nederlandsch vertaalde.

O, dat mooie Rochester! „Bloemenstad" heet het, net als Gent en Florence. Geestelijk is er veel opgewekt leven, vooral door de aanwezigheid van een Universiteit en een Seminarie. In 't interessante Rochester wonen de Amerikanen even graag als wij in Den Haag.

Geen wonder, dat George Eastman er een groot, mooi buitenhuis liet zetten. Hij woonde er alleen, want hij was niet getrouwd. Maar hij hield veel van menschen zien, en was een merkwaardig en gul gastheer. Gasten had hij bij dozijnen te gelijk. Niet minder dan 28 badkamers had zijn huis! Om dat hooge aantal wezen de inwoners van Rochester 't u met den vinger aan.

Behalve geniaal zakenman — waarover straks — was Eastman zeer muzikaal, en hield er van beroemde musici in zijn prachtige woning te laten spelen, en dan gasten te nooden om het concert te genieten.

George Eastmans muzikale avonden waren in Rochester even beroemd als zijn 28 badkamers.

https://achterderug.nl

Op een van die avonden was hij zoo vriendelijk mijn gastvrouw en mij ook te noodigen. Hij was toen in de kracht van zijn leven, 55 jaar oud.

In niets maakte hij den indruk een bijzondere man te zijn. Evenmin als Edward Bok en andere Amerikaansche beroemdheden, die ik ontmoet heb. Ook George Eastman had iets zeer eenvoudigs en kalms, maakte een sterk-beheerschten indruk. Toen de musici speelden, had ik den tijd hem rustig gade te slaan. Hoe dronk hij de muziek in! Hij scheen zijn zaken en ons allen te vergeten. Hij was in een andere wereld....

Zijn groote liefde voor muziek heeft hij getoond door de stichting van het bekende Eastman-conservatorium, waarvoor hij zes millioen dollar schonk!

Rijk was hij, fabelachtig rijk. En ook deze multimillionair is net als Edward Bok, als arme jongen begonnen. Toen hij vijftien jaar was, verdiende hij zijn eerste vijf dollar, en werkte nog jaren daarna voor drie dollar per week. Later werd hij boekhouder op een spaarbank in Rochester, waar hij later zijn paleis liet bouwen. Zuinigheid en vlijt, overleg en inzicht, vindingrijkheid en doorzettingskracht openden hem de gouden poorten van geluk en roem.

Wereldroem verwierf hij door de uitvinding van de *Kodak*. 't Was eerst de naam zijner fabriek. Later van 't kiek-toestel. Geworsteld heeft Eastman om den film tot stand te brengen. 't Is hem gelukt. Hij is de vader van het film-apparaat. Met de *Kodak* heeft hij zijn onmetelijk fortuin gemaakt. Ongelooflijk veel goed heeft hij er mee gedaan. Millioenen schonk hij weg voor ziekenhuizen, scholen, liefdadigheidsinrichtingen. Van hem afkomstig is ook de Hoogeschool voor negers. Hij is een der grootste weldoeners van Amerika geweest.

Een mooi, nuttig, succesvol, geslaagd leven. Om te benijden, nietwaar? Hoe zéér weinigen bereiken die hoogte van rijkdom, eer, macht en invloed!

En toch.... toen deze met geluk en weelde overladen vorst onder de menschenkinderen 77 jaar oud was, zijn levenskracht voelde minderen en zijn einde nabij wist, heeft hij aan zijn leven zelf een einde gemaakt. Zooals hij aan een zijner vrienden in een afscheidsbrief schreef: „Mijn werk is afgeloopen, waarom wachten?"

Waarom? Omdat God wil, dat we wachten zullen tot Hij ons oproept. Hij, die ons 't leven schonk, Hij alleen heeft het recht het weer vàn ons te nemen.

Onlangs bezocht ik een vrome Christin op haar sterfbed. Rijk noch beroemd was ze — maar ze was een trouw en teer kind van God. Ze wist óók, dat „haar werk was afgeloopen," en daarom, zooals ze zelf zeide, „zoo onstuimig verlangde om naar haar Heiland te gaan." En ze bad om genade — vroeg onze voorbede om die genade — om toch in haar lijden en sterven geduldig Gods raad uit te dienen. „'k Mag toch geen oogenblik vroeger gaan dan Hij wil, nietwaar?"

Welk een tegenstelling, het revolutionair einde van George Eastman, die „de geheele wereld gewonnen had, maar de schade van zijn ziel leed," en het God verheerlijkend sterfbed van die eenvoudige discipelin van Jezus Christus, die zonder één klacht haar lijden droeg, en met een glans van geluk op haar uitgeteerd gelaat voor de hemelpoort op Gods roepstem lag te wachten...

Wel moge Bileams bede de onze zijn: „Mijn ziel sterve den dood des oprechten, en mijn uiteinde zij gelijk het zijne!"

H. S. S. K.

Naar een schilderij van Fr. Klein-Chevalier.

VISCHVANGST.